

Arrest

nr. 70 276 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. BEIRNAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

In 2003 vroeg u asiel aan in Tsjechië en werd u de vluchtelingenstatus toegekend.

Eind 2005 werd u in Tsjechië officieel in beschuldiging gesteld voor bepaalde misdrijven, volgens u onterecht, waarna u naar België vluchtte.

U vroeg hier asiel aan op 22 mei 2006 maar op 16 februari 2007 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uw beroep bij de Raad van State werd op 6 januari 2011 nietig verklaard.

Na uw negatieve asielbeslissing bleef u echter in België wonen.

Op 16 mei 2011 vroeg u voor een tweede maal in België asiel aan.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Tsjechië omdat u eerder getrouwd was met A.R. (...), maar ondertussen twee kinderen heeft van M.T. (...) (O.V. 5.243.944). M.T. (...) erkent overigens enkel M.A. (...) als zijn dochter. Uw andere dochter, M.D. (...), draagt niet haar vader's naam.

Verder is er niets meer voorgevallen sinds uw laatste interview op het Commissariaat-generaal en heeft u geen informatie omtrent uw strafzaak in Tsjechië.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw geboorteakte en die van uw kinderen neer."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er moet worden benadrukt dat u in 2005 door Tsjechië als vluchteling werd erkend.

Als dusdanig biedt Tsjechië de nodige waarborgen waaronder het verbod op refoulement naar het land waar u aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie.

Nu kan worden aangenomen dat u in Tsjechië effectieve bescherming geniet ten aanzien van uw land van herkomst, kan u geen belang doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten, of de vervolging die u vreest te hebben ten gevolge van uw huwelijk, (opnieuw) te laten onderzoeken.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat de bescherming die door Tsjechië wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan; of om overtuigende elementen aan te reiken waaruit blijkt dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of om aannemelijk te maken dat u ten aanzien van Tsjechië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

Zoals blijkt uit wat volgt, toont u zulks op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier niet aan.

Er dient immers te worden opgemerkt dat u, wat uw huidige status in Tsjechië betreft, verklaart dat u geen melding gehad heeft dat deze status vervallen zou zijn. (CGVS p. 6)

Daarenboven verklaart u zelf dat er zich geen incidenten hebben voorgedaan sinds uw vorige interview op het Commissariaat-generaal. (CGVS p. 7)

Eveneens werd u gevraagd of er recentelijk nog iets was voorgevallen in Tsjechië met betrekking tot uw strafzaak of met betrekking tot uw leven daar, waarop u ontkennend antwoord. (CGVS p. 7)

U stelt enkel dat u niet naar Tsjechië kan terugkeren omdat u hier al vijf jaar woont en dat u bang bent omdat u niet weet wat de stand van zaken betreffende uw strafzaak is. (CGVS p. 7)

U heeft hieromtrent geen informatie ingewonnen omdat u met niemand in Tsjechië contact heeft. (CGVS p. 7).

Aangezien u niet op de hoogte bent van nieuwe ontwikkelingen in Tsjechië kan de motivering met betrekking uw vrees ten aanzien van Tsjechië, en welke besproken werd bij uw eerste asielaanvraag, herhaald worden. Met name dat u niet kan aantonen dat u in Tsjechië niet kan rekenen op een eerlijk proces en dat u niet alle rechtsmiddelen heeft uitgeput.

Uw verklaring dat u al zo lang in België bent bevat geen enkele vrees ten aanzien van Tsjechië.

Onverminderd voorgaande, kan tot slot gewezen worden op de mogelijkheid om een vraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 5 oktober 2011 een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster argumenteert dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de door haar opgeworpen elementen.

Volgens verzoekster is de commissaris-generaal niet tot het onderzoek van de grond van haar zaak gekomen hoewel hij hiertoe wel gehouden is.

Verzoekster merkt op dat de bestreden beslissing dienaangaande steunt op het feit dat zij in 2005 door Tsjechië als vluchteling werd erkend.

Verzoekster laat gelden dat het feit dat zij onterecht door de Tsjechische politie werd beschuldigd en dat de houding en behandeling die de Tsjechische politie ten overstaan van haar aannam, echter voeren tot het besluit dat zij aldaar nog een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het feit dat zij te dezen recent geen nieuwe incidenten wist te vermelden of niet op de hoogte was van de evolutie van haar strafzaak, kan volgens haar gewoonweg verklaard worden door het gegeven dat zij in België verblijft, niet meer naar Tsjechië is teruggekeerd en met niemand meer contact had.

Het is volgens haar evenwel duidelijk dat de behandeling door de Tsjechische politie zoals door haar beschreven, voldoet aan de vereiste van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekster voert tevens een schending van de materiële motiveringplicht als beginsel van behoorlijk bestuur aan. Zij herhaalt dienaangaande haar argumenten, zoals beschreven hierboven.

Verzoekster voert daarnaast nog aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorschriften, namelijk artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoekster verwijst daarnaast naar artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat stelt dat de beslissingen tot weigering van de erkenning met redenen dienen te worden bekleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.

Wederom herhaalt verzoekster haar argumenten, zoals hierboven uiteengezet.

Verzoekster voert tenslotte een schending aan "*van de elementaire rechten van de mens*" (zie het verzoekschrift, p. 7), onder meer de artikelen 1, 3, 6 en andere van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Tezelfdertijd legt verzoekster de commissaris-generaal machtsoverschrijding en een schending van de rechten van verdediging ten laste.

Verzoekster werpt op dat niet kan worden miskend dat er na de afwijzing van haar asielaanvraag, een uitwijzing dreigt in haar hoofde. Zij laat gelden dat zij alsdan zal worden teruggeleid naar de grens van het land dat zij is ontvlucht en waar haar leven, haar fysieke en/of haar psychische integriteit en/of haar vrijheid in gevaar verkeert, minstens alwaar zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volgens verzoekster dient er immers te worden verwezen naar het feit dat zij in Tsjechië ten onrechte beschuldigd werd en er aldus een reëel risico bestaat dat zij aldaar zal worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen onder meer reeds kan worden afgeleid door de houding en behandeling die de Tsjechische politie lastens haar heeft aangenomen.

Het feit dat zij onterecht werd beschuldigd door de Tsjechische politie en de houding en de behandeling door de Tsjechische politie zoals door haar werd weergegeven, laten volgens verzoekster wel degelijk toe te besluiten dat zij een reëel risico loopt.

Verzoekster stelt dat het feit dat er recentelijk geen nieuwe incidenten meer zijn geweest, uiteraard te wijten is aan het feit dat zij in België verblijft en niet meer is teruggekeerd naar Tsjechië.

Volgens verzoekster heeft het feit dat zij niet op de hoogte is van de stand van zaken van haar strafzaak in Tsjechië te maken met het feit dat zij met niemand in Tsjechië contact heeft en er zelf, juist omwille van haar gegronde vrees, niet heen kan gaan.

Verzoekster vraagt dat van haar de status van vluchteling wordt erkend of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

2.5. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

2.6. De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet.

Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag door de Belgische overheid te laten (her-)onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend.

De asielzoeker zou evenwel belang kunnen hebben om in België een verblijfstitel te bekomen, maar kan deze op grond van zijn hoedanigheid van vluchteling enkel verkrijgen door de bevestiging te vragen van deze hoedanigheid overeenkomstig artikel 49, §1, 6° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt overigens terecht gewezen op de mogelijkheid een vraag om bevestiging in te dienen met toepassing van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.7. Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend. In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend, dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

2.8. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in Tsjechië als vluchteling werd erkend. Het blijkt niet dat zij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan.

Bijgevolg heeft verzoekster er geen rechtstreeks belang bij dat haar asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan zij de nationaliteit bezit.

2.9. Wat de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster betreft in functie van het land van haar vroegere gewone verblijfplaats, dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich voor haar tweede en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van haar eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft verzoeksters problemen in Tsjechië, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 14 februari 2007 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 210.291 van 6 januari 2011 van de Raad van State, werd besloten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet zou kunnen rekenen op een eerlijke behandeling van haar zaak vanwege de Tsjechische autoriteiten, of dat ze alle rechtsmiddelen heeft uitgeput.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staan de motieven ervan vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoekster aangevoerd in het kader van haar tweede en huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Verzoekster heeft aangegeven dat zij niet kan terugkeren naar Tsjechië aangezien zij al vijf jaar in België woont en zij bang is omdat zij niet weet wat de stand van zaken van haar strafzaak is. Zij verklaart dat zij hieromtrent geen informatie heeft ingewonnen omdat zij met niemand meer in Tsjechië contact heeft (zie verhoorverslag van 16 september 2011, p. 7).

2.10. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van verzoekster mag worden verwacht dat zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in Tsjechië.

Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]"

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet kon rekenen op de bescherming van de Tsjechische autoriteiten.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn verweernota van 24 oktober 2011 stelt dat niet blijkt dat er concrete indicaties voorliggen waaruit afgeleid kan worden dat de vluchtelingenstatus van verzoekster in Tsjechië niet langer actueel zou zijn en dat verzoekster al evenmin *in concreto* aantoonde dat de bescherming geboden door Tsjechië onafdoende of ineffectief zou zijn, noch dat zij ten overstaan van Tsjechië als dusdanig een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Verzoekster is in het kader van onderhavige asielaanvraag in gebreke gebleven enig concreet element of gegeven bij te brengen dat een ander licht werpt op de essentie van de beoordeling van haar vorige asielaanvraag, zodat deze onverkort gehandhaafd blijft.

De Raad besluit dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de Tsjechische autoriteiten geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van vreemdelingenwet, kunnen of willen bieden tegen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat de internationale bescherming, verleend door Tsjechië, heeft opgehouden te bestaan.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin zij echter in gebreke blijft.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van 48/3 van de vreemdelingenwet ten aanzien van haar land van gewoonlijk verblijf, te dezen Tsjechië, in aanmerking worden genomen.

Er werd geen schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aangetoond.

In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen zij heeft aangehaald in het kader van haar asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeksters vluchtmotieven met betrekking tot Tsjechië niet getuigden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aangezien verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij niet op de bescherming kan rekenen van de Tsjechische autoriteiten.

Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ten aanzien van haar land van gewoonlijk verblijf, te dezen Tsjechië, in aanmerking worden genomen.

Er werd geen schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond.

Wat betreft artikel 6 E.V.R.M., werd reeds geoordeeld dat dit artikel niet van toepassing is op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. De aanhef van artikel 6 E.V.R.M. geeft zelf aan dat het van toepassing is op burgerlijke rechten en niet op politieke (zie artikel 6 E.V.R.M. "Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen [...]"). De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft echter politieke rechten (zie AH 18 maart 1997, nr. 14/97 dat stelt "[...] Daaruit volgt dat een betwisting omtrent de hoedanigheid van vluchteling, een betwisting omtrent een politiek recht is.", zie ook RvV 15 juni 2007, nr. 123). Artikel 6 E.V.R.M. is niet van toepassing op het asielrecht (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk).

2.11. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 16 september 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van haar advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

De Raad ziet niet goed in op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtsoverschrijding. Immers, de commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door de verzoekende partij ingediende asielaanvraag. Ook de motieven op grond waarvan de betwiste beslissing werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd. Van machtsoverschrijding is dan ook geen sprake.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE